

אנשי הסרטים האמריקאים בוכים ללא הרף על ירידה בהיקף עסקיהם. אינם מפסיקים עד היום לספר על מה שעוללה להם הטלוויזיה. ובכלל קובעים שמצבם רע ומר. אלא שמבט חטוף בסיכום השנתי הקבוע של תנ"ך הבידור האמריקאי, ואררי טי, מראה שהבכי והעובדות אינם עולים בדיוק בקנה אחד.

בסיכום סרטי הקופה הגדולים בכל הר זמנים, סיכום המתחם אומנם רק לסרט טים שנמכרו בארצות-הברית ובקנדה, מראה שמתוך 20 הסרטים הקופתיים ביותר בכל הזמנים, 15 הופקו בעשר השנים האחרונות. כלומר בדיוק כשכולם עסקים בקניות מרות. ואם לא די בכך, ארבעה מהם הופקו בשנה שעברה (1970). כאשר כמה חברות הודיעו על הפסדים העשויים לגרום לפשיטת-רגל וחברת פוקס אפילו סילקה את מנהלה המפורסם, דריל זאנוק. בגלל מצב העסקים הכולל. בראש הארבעה צועד, כמובן, באאון רב סיפור אהבה, ש הצלחה גדול מכל שהיה אי פעם. לא כל בצק הנוכחי עוד עשוי להפוך לסיפור הצלחה גדול מכל שהיה אי פעם. לא כל כך רחוק מאחוריו, שדה תעופה של ג'ורג' סיטון, סרט שהכנסותיו העצומות הוכיחו שהקהל עדיין מוכן לבלוע בתיאבון רב סופרמרקט של שמאלץ. כאשר הוא עשוי במקצועיות ומוגש בתוספת שמות מסופי צים של כוכבים. שני הסרטים האחרים, מאש ופאטון (שניהם, דרך אגב, של חברת פוקס, והופקו עוד בזמן זאנוק), הצביעו על כך שקהל שונאי-המלחמה אינו קטן מקהל שוחרי-המלחמה, לפחות במה שנוגע למתרחש על בד הקולנוע.

בין סרטי הקופה הגדולים של השנה האחרונה נמנים עוד קיץ של אהבה, בתו של אריין, והחלתולה והינשוף. מכל המיבחר הזה קל להסיק מסקנה אחת: יש עוד, ברוך השם, רבים ההולכים לקולנוע. וטעמם עדיין מגוון כמו תמיד. או שמה הבעיה היא שהטעם הוא כל-כך מגוון, שאין המפיקים יודעים עוד מה עליהם לבשל?

תדריך

תל-אביב

*** דקאמרון (סטודיו, איטליה) — סיפוריו של בוקאצ'יו בעיבוד חצוף ורענן של פיאר פאלו סאזוליני. עדינה-הנפש עשויים להיעלב מגילויי-עריות, כל האחרים יתגלגלו מצחוק.

** החטופה (תל-אביב, ארצות-הברית) — בלש כושי גובר על עולם הר פשע, מיתעלם מן המשטרה ומצלחה לש חות בזרם השינאה הגועית בסרט המזכיר את סינגון-הפשע של שנות הארבעים, אבל לא מגיע לרמתו.

ירושלים

*** למות מאהבה (חן, צרפת) — סיפורה של מורה שנידחה על-ידי חברה שמרנית לידי התאבדות, משום שהתאהבה באחד מתלמידיה. התקפה תריפה על הר "קידמה" המוסרית של משכילי צרפת. במאי: אנדרה קאיט. בתפקיד הראשי: אני גירארדו.

*** לילות קאזאבלנקה (ירושלים, ארצות-הברית) — האחים מארקס, אף שאינם כאן בשיאם, מספקים עדיין אור צר בלום של בדיחות מכל הסוגים במסגרת עלילה המתקדמת בקצב מטרון. כדאי לראות.

חיפה

** שבת של אוהבים (אורלי, ארצות-הברית) — נערה צמאת אהבה, חוני קת ברגשותיה את בחיר-לבה, בסרט רגיש ונעים, אם כי לא מקורי ביותר. מישחק שובה-הנפש של ליוה מינלי בתפקיד הר ראשי.

*** גברת חפרת כושה (בית רוטשילד, צרפת) — עיבוד יוצא מן הכלל של הנבאי אלן רנה לסיפור של ברכט, על זקנה המחליטה לחיות את שנת חייה האחרונה, ומעוררת בכך את תרעומת כל המשפחה. רגיש, מעודן ומשוחק להפליא על-ידי השחקנית הישישה המנוחה, סילבי.

צו האופנה:

אנטי אמריקה

וולונטה וקוצ'ולה: סנדלר ומוכר-דגים

שמצא שני שחקנים, ג'אן מריה וולונטה, ובעיקר ריקארדו קוצ'ולה, המצליחים לעורר אהדה עצומה בתפקידי הנא-שמים. אומנם, איש מהם אינו נראה סנדלר או מוכר-דגים (עיסוקיהם האמיתיים של סאקו וואנצטי), אבל הרי אין זה הטיפול היחיד שנעשה בעבודתם.

סאקו וואנצטי (פאר, תל-אביב, איטליה) — המשותף בין מישפט סאקו-וואנצטי, שנערך לפני למעלה מ-50 שנה באמריקה, לסרט האיטלקי החדש, המספר את הפרשה, הוא שבשני המיקרים מתקבל רושם של פסקדין המושג ללא תוכחות מספיקות. במישפט עצמו, הורשעו השניים על רצח ושווד-מוזיון, ולאחר שבע שנות עירעורים ודחיות, הוצאו להורג, שעה שלרבים היה ברור כי הסיבה האמיתית להרשעתם היא פוליטית (השתייכותם של השניים לאיגודי-פועלים רדי-קליים) לא פחות מאשר פלילית, ואולי אף יותר. מונטאלדו תובע בסרט זה את עלבונם של המחגרים האיטלקיים ואת עלבונם של חוגי-הפועלים שנרדפו, באותם ימים, באמריקה, ובתוך כך מרים את נס הדגל האנטי-אמריקאי, הפרו-סוציאליסטי, שהוא היום באופנה בקול-נוע אירופי. הוא משתמש בסינון פסבדו-תעודתי, בצילום מים הנוטים לגוון שחור-לבן, בבימוי הכרזתי ורעשן, והתוצאה מזכירה יותר הטפה פוליטית מאשר חוויה דרמטית.

למזלו של מונטאלדו, הפרשה עצמה מעוררת היום עניין לא פחות מאשר לפני 50 שנה, גם אם היא מוצגת באור חידודי, כמו בסרט זה. ומזל גדול עוד יותר הוא

לאוהבי פופ

בלבד!

קוקר: מזדנבות זמר-יפופ

כל בשורה סוציאליה חדשה. הכוח בו סוחר קוקר את מאזיניו בחוויית השירים שהוא מבצע, המיקצועיות המלומדת בה משתלבים על הבימה כל הצעירים פרועיה-השעיר, הוא חובה. האחרים יכולים לוותר.

כלבים, שוטים ואנגלים (פריס, תל-אביב, ארצות-הברית) — שם משונה זה, הלוקח משיר של דני קיי, הוא שם מופעו הענק של ג'ו קוקר, עימו עבר את ארצות-הברית לאורכה ולרוחבה, כשהוא מלווה בתזמורת גדולה ולהקת זמרים רבת-משתתפים, עליהם מנצח ביד אמונה ליאון ראסל.

שמות אלה הם בוודאי ספר חתום בפני מי שאינו מת-מצא בעולם, "המופ", ואין ספק שהסרט עצמו יהיה גם הוא כחידה בעיניו. משום שאין זה אלא תיאור תעודי של הופעות קוקר ואנשיו במקומות שונים, בתוספת קצת חומר-רקע על האווירה השוררת בין הנושתיים הרבים בסיבוב. מי שינסה למצוא כאן יותר מזה, מי שמקווה לגלות בסרט את סיבה התנהגותו המוזרה של קוקר על הבימה או את הבעיות הנילוות לחיי נדודין בלתי-פוסקים של כוכב, "פופ", ימצא רק תשובות רדודות וקטועות. ואילו הצצה לעולם ה"גרופיז" (המזדנבות הרודפות אחרי אלילים, וסופרות את הצלחותיהן לפי ההיכרויות שעשו עימם במיטה) חטופה ושיטחית לגמרי.

ואם מבחינה טכנית אפשר, אולי, למצוא פה ושם דמיון ל"וודסטוק" (למשל, שימוש תכוף במסך מפוצל), אין כאן

007 נוצץ

לנצח

קונרי וקורבן: חתיכות ובית-קברות

ללים, ואיש אינו מטיל ספק, ולו אף לרגע, שידו תצלח בכל אשר תפנה. הבמאי גאי המילטון (שעשה את "גולדפינגר") והתפ-אורן קן אדם, נותנים לכל העניין את הברק המלוטש הרגיל, שון קונרי חוזר בשעה טובה לתפקיד, ועל אף הקמטים הנוספים על פניו ומצחו, הוא נראה בטוח בעצמו ובמעשיו כמימים ימימה. בקיצור, בונד רוכב שוב. אולי זה כבר לא כל-כך מותח כמו פעם, אבל זה בהחלט נוצץ.

יחלומים לנצח (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — ככל שמיתרבים הסרטים על ג'יימס בונד, מתחזק הרושם כי עלילותיהם מאבדות את חשיבותן יותר ויותר, ומה שעושה 007 בסרט חשוב הרבה פחות מן הדרך בה הוא עושה את זה.

במיקרה הנוכחי, מדובר בפרשת הברחת-יחלומים על פני כל העולם. יש פה ושם רוצחים סאדיסטיים, בית-קברות מהודר נוסח "אמריקה לאן", מיליארדר מיסתורי שאיש אינו רואה את פניו (הרמז מכון הישר להוארד יו, שהוא היום שוב בחדשות), מלונות ובתי-ההימור המפוארים של לאס-וגאס, תחנה לחקר-החלל, וחתיכות מכל הצבעים והסוגים, שופעות, מפתות ומרביצות. בקיצור, משחו לכל טעם.

הסיפור המקשר בין כל הגורמים הללו די רופף, היהלוי מים נוצצים בתחילת הסרט ובסופו, אבל באמצע נוטים לשכוח שהם בעצם הסיבה לכל ההמולה, ואשר להסבר המדעי על השימוש ביהלומים ליצירת כלי-הרס נוסף לחיי-סול האנושות — ספק אם יהיו רבים שיבינו אותו.

אבל מה זה חשוב. העיקר שבונד יכול להרוג בן-בליעל אחד במעלית, לברוח מבני-בליעל אחרים ברכב-חלל, לדהור ב"מוסטאנג" כששניים מגלגלי המכונית מרחפים ב"אוויר, לטפס על קירות חלקים ולשגע מחשבים משוכי-